

uden børn. Ofte er forholdet det, at en familie undlader at flytte til en bedre lejlighed, fordi den ikke har råd til at bestride de med flytningen forbundne udgifter. Til imødegåelse af de således foreliggende ulemper har man foreslået, at kommunalbestyrelserne, hvor forholdene i de enkelte tilfælde taler derfor — herunder hensynet til vedkommendes økonomiske forhold og børneantal og til ønskeligheden af en forbedring af hans boligstandard samt i det hele under hensyn til en mere hensigtsmæssig fordeling af boligmassen — kan bevilge midlertidigt tilskud til den pågældendes boligudgifter, udover hvad der ivoigt er hjemlet. Endvidere foreslås det, at kommunalbestyrelsen under tilsvarende forhold skal kunne bevilge tilskud til dækning af flytteudgifter.

Man har overvejet, om det ville være muligt at foreskrive bestemte kriterier for, i hvilke tilfælde en familie skulle kunne opnå disse begunstigelser. Man har imidlertid ment, at fastsættelsen af sådanne kriterier ville gøre bestemmelsen alt for usmidig, og foreslår derfor afgørelsen af, hvorvidt disse begunstigelser skal indrømmes, overladt til kommunalbestyrelserne.

Omkostningerne ved den nugældende huslejetilskudsordning udgjorde i finansåret 1948—49 3 mill. kr., hvoraf staten bår halvdelen = 1½ mill. kr.

Den foreslåede udvidelse af ordningen kan for så vidt angår byggeri taget i brug 1. januar 1947 — 1. januar 1950 rent skønmæssigt anslås at ville koste følgende beløb:

Ydelsesbortfald for ejere af parcelhuse (bæres fuldt ud af staten) . . .	1 mill. kr.
Huslejenedsættelser . . .	4 mill. kr.,
hvoraf staten bærer halvdelen . . .	2 —
	<hr/>
	3 mill. kr.

Udgifterne ved den supplerende ordning for særlige forhold anslås maksimalt at koste . . .	2 mill. kr. indtil 1. april 1951, hvoraf staten bærer halvdelen	1 mill. kr.
		<hr/>
		4 mill. kr.

Med et byggeri på ca. 20 000 lejligheder årlig vil udgiften til ordinære huslejenedsættelser og lempelser stige med ca. 2 mill. kr. årlig, hvoraf staten bærer ca. 1,2 mill. kr.

For så vidt angår omkostningerne ved den ovennævnte supplerende ordning for særlige forhold, bemærkes, at det må anses for ønskeligt, at der i loven fastsættes en grænse for, hvor store beløb, der kan anvendes til disse formål. På forhånd er det imidlertid udelukket at skønne blot med nogenlunde nøjagtighed over, i hvilket omfang

der vil blive anledning til at anvende bestemmelsen. Beløbet bør derfor reguleres på de årlige finanslove.

2. Begunstigelser af alders- og invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge.

Siden 1937 har der været adgang for kommunerne til i medfør af bestemmelserne i folkeforsikringsloven, jfr. nu § 40, stk. 12, i lovebekendtgørelse nr. 176 af 15. april 1948, at opnå refusion af driftsudgifterne ved billige boliger opført for særlig vanskeligt stillede aldersrentemodtagere. I medfør af disse regler er der opført 9 573 aldersrentemodtagerboliger, som udlejes for en af socialministeriet godkendt lejeafgift. Ifølge socialministeriets cirkulære nr. 301 af 3. oktober 1946 udgør maksimumsbeløbene for den leje, der kan godkendes, for 1-værelses lejligheder med alkove og centralvarme i hovedstadsområdet 29 kr., i købstæder m. m. 24 kr. og i landdistrikterne 19 kr. månedlig; for 2-værelses lejligheder med centralvarme udgør maksimumsbeløbene henholdsvis 34, 29 og 24 kr. månedlig. $\frac{4}{5}$ af kommunernes årlige udgift til boligerne kan opføres som aldersrenteudgift med adgang til refusion efter de for aldersrente gældende regler, dog at de refusionsberettigende beløb på forskellig måde er sat i relation til ejendommens ejendomsskyldværdi; dette sidste forhold har under det stigende omkostningsniveau medført en væsentlig beskæring af de refusionsberettigende beløb, således at en kommune, der nu opfører en aldersrentebolig, kun vil kunne påregne en refusion efter folkeforsikringslovens regler på omkring $\frac{1}{3}$ af sine driftsudgifter. Adgangen for kommunerne til at opnå statslån til aldersrentemodtagerboligers opførelse efter byggestøttelovens regler om lån til socialt boligbyggeri — altså på særdeles billige vilkår — har dog i nogen grad givet kommunerne kompensation for denne forringelse.

Fra kommunernes side har der imidlertid ofte været anket over, at kommunernes økonomiske byrde ved tilvejebringelsen af aldersrentemodtagerboliger er blevet væsentlig større end forudsat ved indførelsen af de pågældende regler i 1937. Det er endvidere gjort gældende, at folkeforsikringslovens refusionsregler på dette punkt er vanskeligt overskuelige, således at det er svært for en kommune at vurdere de økonomiske konsekvenser af at opføre aldersrentemodtagerboliger. Det er endelig fra forskellig side blevet anført, at det muligvis er psykologisk uheldigt at opføre komplek-